

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupen opatrovníci, L. V., pracovníci Krajského soudu v Ostravě, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 13. 5. 2005, č. j. 24 Az 409/2004 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 25. 7. 2005 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2004, č. j. OAM-2042/VL-10-04-2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti požádal rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení advokáta.

Ze spisu vyplývá, že výše uvedený rozsudek, ve kterém byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů ode dne doručení usnesení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, bylo doručováno na stěžovatelovu adresu (*P. o. s. B., H. A+H, U P. 8, B.I.*). Protože adresát podle údajů na doručence zásilky, založené ve spisu, nebyl při pokusu o doručení zásilky dne 20.6.2005 na uvedené adrese zastížen, zásilka byla téhož dne uložena na poště a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Stěžovatel si však zásilku obsahující rozsudek krajského soudu v úložní lhůtě nevyzvedl a tato byla vrácena zpět Krajskému soudu v Ostravě dne 11. 7. 2005.

Podle doručky pro soudní doručovatele založené ve spisu byl předmětný rozsudek předán stěžovateli a ten si jej osobně převzal dne 20.7.2005.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení. Podle § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, může-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem. Podle ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese uvedené v odst. 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost uloží.

Podle § 50c odst. 4 o. s. ř., nebude-li uložena písemnost, která není určena do vlastních rukou vyzvednuta do tří dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou (což je případ předmětné zásilky), do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Z výše uvedeného tedy plyne, že za den doručení napadeného rozsudku stěžovateli bylo třeba považovat, při desetidenní úložní lhůtě, čtvrtek 30. 6. 2005.

O tom, že adresa, na kterou bylo usnesení stěžovatelce doručováno, byla adresou, na kterou mělo být doručováno, není pochyb. Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. musí účastník do podání m.j. uvést adresu, na kterou mu lze doručovat. V žalobě stěžovatel uvedl adresu: *P. s. M. v., V. L.*, v průběhu řízení z vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 6. 8. 2004 k žalobě vyplynulo, že adresou stěžovatele pro doručování je adresa: *P. o. S. B., H. A+H, U. P. 8, B.* Na tuto adresu také krajský soud zaslal dne 19. 8. 2004 stěžovateli výzvu k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby ve smyslu § 51 s. ř. s. bylo ve věci samé rozhodnuto bez jednání, a stěžovatel na této adrese zásilku, podle údajů na dodejce založené ve spisu, převzal. Žádnou příp. změnu adresy v průběhu dalšího řízení o žalobě krajskému soudu stěžovatel nesdělil, a na tuto adresu mu také byl napadený rozsudek doručován. Tutéž adresu stěžovatel uvedl i v kasační stížnosti, což jen potvrzuje, že není důvodu pochybovat o tom, že by adresa: *P. o. S. B., H. A+H, U. P. 8, B.* byla v době doručování napadeného rozsudku platnou adresou stěžovatele. Ostatně tutéž adresu sdělil stěžovatel soudnímu doručovateli při faktickém převzetí stejnopisu napadeného rozsudku dne 20. 7. 2005.

S ohledem na to, že rozsudek byl mimo jakékoliv pochybnosti doručován na platnou adresu stěžovatele, je třeba vycházet z fikce doručení upravené ve výše uvedených ustanoveních s. ř. s. a o. s. ř., a za den doručení napadeného usnesení je třeba považovat čtvrtek 30. 6. 2005. K tomu lze poukázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *nelze za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti, považovat den, kdy stěžovatel zásilku osobně převzal, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 – 34). Proto nelze za den doručení rozsudku pokládat den

20. 7. 2005, kdy byl stěžovateli předán soudním doručovatelem stejnopis napadeného rozsudku.

Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného rozsudku je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu, počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, za den doručení napadeného rozsudku stěžovateli je třeba považovat čtvrtek dne 30.6.2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v pátek dne 1. 7. 2005 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek 14. 7. 2005. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 14. 7. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 25. 7. 2005, tedy opožděně.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 13. 5. 2005, č. j. 24 Az 409/2004 - 22, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána.

Stěžovatel v kasační stížnosti navrhol, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se tímto požadavkem Nejvyšší správní soud již zabývat nemohl, a také se jím nezabýval.

Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že z obsahu spisu plyne, že Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 1. 8. 2005, č. j. 24 Az 409/2004 - 36, ustanovil žalobci opatrovníka – L. V., pracovníci Krajského soudu v Ostravě. V odůvodnění uvedl, že v průběhu řízení zjistil, že žalobce se od 20. 7. 2005, kdy převzal rozsudek krajského soudu, na poslední známé adrese, tj. P. o. S. B., nezdržuje a Policii České republiky není znám jeho nynější pobyt, a proto stěžovateli ustanovil podle § 29 odst. 3 o. s. ř. pro zastupování v řízení o kasační stížnosti opatrovníka. Krajský soud poté spis předložil Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, že kasační stížnost je podána včas, avšak stěžovatel není v řízení zastoupen advokátem, neboť jeho žádost o ustanovení advokáta pro řízení o kasační

stížnosti byla pro nedoložení majetkových a výdělkových poměrů zamítnuta (usnesení ze dne 6. 10. 2005, č. j. 24 Az 409/2004 – 40).

Protože Nejvyšší správní soud dospěl z důvodů výše uvedených k závěru, že kasační stížnost je podána opožděně, nemusel se již pro nadbytečnost zabývat posouzením otázky, zda rozhodnutí krajského soudu o nutnosti ustanovení opatrovníka a zamítnutí žádosti o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti bylo důvodné či nikoliv.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu